

Veel mooier kan een
diersoort niet worden...

GOUDKOOORTS

DE JACHT OP GOLDEN DORADO IN ARGENTINIË

— Tekst: Thomas Sintobin. Foto's: Thomas Sintobin, Joris Nieuwenhoff, Marco Cleton, Simon Weels, Jack en Jens van Zuïjlen. —

Er bestaan diersoorten die zo mooi zijn dat je het niet gelooft als ze boven water komen. De Golden Dorado is er daar beslist een van. Ze zien eruit alsof ze door een goudsmid ontworpen zijn, en daarenboven zijn ze ook nog eens heel agressief en sterk. Onze medewerker Thomas Sintobin had deze stoere beesten al lang hoog op zijn verlanglijstje staan en ging daarom in oktober mee op de pilot trip van Visreis.nl naar Argentinië. Hij kwam terug met een gigantische smile en vertelt in deze bijdrage over zijn avonturen...

en ze wonen dan ook nog eens in een sprookjesachtig land!

In Buenos Aires gaan we eerst iets eten in een restaurantje nabij ons hotel. We hebben er een vlucht van 13 uur opzitten, vanuit Schiphol. Op het vliegtuig kregen we een paar keer een typische KLM-maaltijd opgediend en die zijn weliswaar niet perse vies, maar gastronomische hoogstandjes zijn het toch ook weer niet en dus hadden we nog wel 'een hongertje'. Wanneer we het restaurant binnenstappen, zien we een man zitten met een enkel schijfje tomaat op zijn bord, naast een gigantisch stuk vlees. Zo groot dat je er een koe mee kunt doodslaan, wou ik schrijven, als dat niet zo idioot klonk in deze context. Een half uur later hebben we zoveel vlees gegeten dat we amper nog kunnen staan. Dat tomaatje had voor ons niet gehoeven, dat was er te veel aan... Deze culinair best spectaculaire opening van ons Argentijnse avontuur zet zo'n beetje de toon voor de hele week: we worden verwend met veel, heel veel vlees. Wanneer de kok in

Dit formaat vis geeft een serieus gevecht op spinhengels!

de lodge ons het weekmenu voorstelt, heeft hij het over een halve koe, kippenstew, een varken op de grill – het woord “groente” valt niet eens. “And you will get some chips,” besluit hij zijn verhaal... Eén ding is dus zeker: Argentijnen houden van vlees, en ze weten donders goed hoe ze het moeten klaarmaken. Maar goed: dit is geen kookblad maar een hengelsportmagazine, en dus laat ik het eten nu maar voor wat het is.

PARANÁ

Vanuit Buenos Aires nemen we een slaapbus naar het noorden van Argentinië. Een uurtje of acht duurt de rit, maar je ligt in een zeer comfortabele bedzetel en slaapt dus heerlijk. De wegen zijn soms heel hobbelig, maar daar heb ik niet veel last van; wel droom ik dat ik in een huis zit tijdens een zware aardbeving. In de vroege ochtend komen we aan in Esquina, een stadje in het noorden van Argentinië dat vooral bekend staat om het jaarlijkse “Fiesta Nacional del Pacú”, een viswedstrijd die maar liefst 25.000 bezoekers trekt. Onze lodge ligt in the middle of nowhere, op de oevers van de Corrientes, een zijrivier van de machtige Paraná. Die laatste is met haar 4880 kilome-

ter na de Amazone de langste rivier van Zuid-Amerika; ze stroomt door Brazilië, Paraguay en Argentinië, waar ze, bij Buenos Aires, in de Atlantische oceaan uitmondt. De naam Paraná is volgens sommigen een afkorting van de zin “para rehe onáva”, in de taal van het Tupi-volk in Brazilië, en die betekent: “zo groot als de zee”. Dat is niets te veel gezegd, want hoewel wij in Nederland best wel wat gewend zijn op het vlak van grote rivieren, stonden Joris en ik toch regelmatig stomverbaasd te kijken naar die immense watermassa. Zelfs onze machtige Waal leek plots maar een vrij bescheiden stroompje in vergelijking... De Paraná-rivier biedt volgens onderzoekers onderdak aan minstens 200 verschillende vissoorten, waarvan de Golden Dorado zonder enige twijfel de meest bekende is. Van heinde en verre komen mensen naar dit gebied om er op de Salminus brasiliensis te vissen, zoals de wetenschappelijke naam luidt. En dat is niet voor niets, want deze vissen zorgen voor veel spektakel. Niet alleen zien ze eruit alsof ze van bij een juwelierswinkel komen, ook springen ze als gekken als ze de haak in hun bek voelen.

Op het vlak van vlees doen ze in Argentinië niet aan half werk.

EL DORADO

De allereerste Europeaan die de Paraná rivier op kwam varen, was de Venetiaanse ontdekkingsreiziger Sebastiaan Cabot, in 1526. Heel veel van die ontdekkingsreizigers waren op zoek naar El Dorado: een mythische stad in Zuid-Amerika waar alles van goud ('dorado' in het Spaans) zou zijn. Die werd uiteraard nooit gevonden, maar wisten deze lui veel dat de gouden vissen onder hun boten door zwommen...

Dit gouden kunstwerkje toont een ritueel van een Colombiaanse Indianenstam waarbij de hoofdman met goudpoeder bekleed was en al varende edelstenen en goud in het meer Guatavita gooide. (foto: CC BY-SA 2.0)

Eén hap en er ontstond een waar bloedbad!

RIVIERTIJGER

Een van de bijnamen van de Golden Dorado is 'river tiger', riviertijger. Dat lijkt me een passende naam voor deze volmaakte rover. Zijn jachttechniek is bijzonder efficiënt: in kleine groepjes drijven dorado's prooien, onder meer sabalo (een vis die wel wat op een vinde lijkt, maar dan met een graskarperbek), het ondiepe op en hapt er stukken uit met hun bek vol vlijmscherpe tanden. Dat die tanden scherp zijn, heb ik letterlijk eigenhandig onderzocht: toen ik een vis onthaakte, glipte hij uit mijn grip en beet hij zich vast in mijn duim. Hij liet niet meer los, het leek wel de beet van een pitbull! Mijn duim uit zijn bek trekken was geen optie, want de tandjes zaten lekker diep begraven in mijn vlees. Er zat niets anders op dan te wachten tot het beest zijn bek

Met deze kunstasjes ving de auteur en zijn vismaat Joris het meeste.

vanzelf opende. Overigens was dat ook het enige wat je kon doen als je probeerde om je streamer uit de bek te halen: zodra je onthaaktang tussen de kaken kwam, zat die muurvast zolang de vis dat zelf wilde... En deze enorme bijtkracht, in combinatie met een beenharde bek waar maar weinig zacht weefsel in zat, vormde meteen ook dé oorzaak van ons voornaamste probleem de hele week lang: we haakten oneindig meer vissen dan we landden. Dorado's zijn ware ontsnappingskunstenaars; ik denk dat Joris en ik nog niet één op vier aanbeten wisten te verzilveren op sommige dagen... Ons kunstas zat gewoon klem tussen de kaken, waardoor we de haak niet in beweging konden krijgen, hoe hard we ook aansloegen. Het advies van de gidsen was dan ook om meermaals aan te slaan, ook nadat de dril al was begonnen! En die tandjes deden nóg iets: ze sloopten ons kunstas in no time. Een spiksplinternieuwe, met veel zorg gebonden streamer bijvoorbeeld kon al na een paar vissen op een kaalgeplukte kip beginnen lijken, en de pluggen waarmee we visten stonden binnen de kortste keren vol met krassen en gaten.

De Golden Dorado zoekt de zandbanken op om er op Sabalo te jagen.

Elke dag zagen we tientallen kaaimannen zonnen.

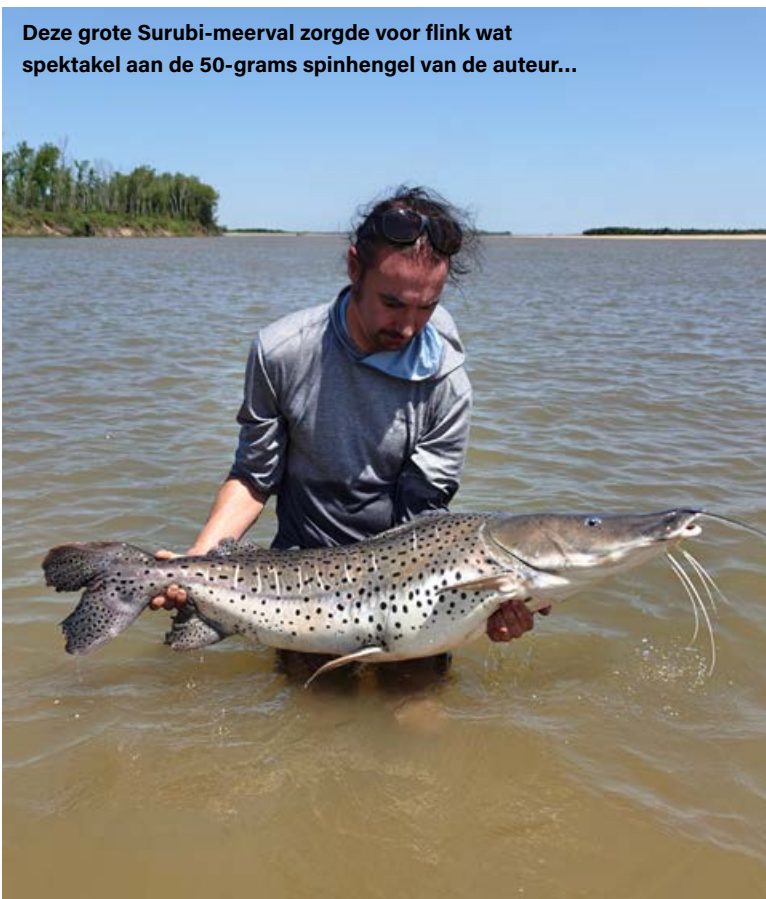
OUT TO GET YOU

Overigens zijn dorado's niet de enigen waarmee je een beetje moet uitkijken, daar op de Paraná... "Anything swimming here is out to get you," zei onze gids lachend: alles wat hier zwemt heeft het op je gemunt. Wat piranha's met een mals stukje mens kunnen aanrichten,

hoef ik jullie vast niet te vertellen. De surubi-meervallen hebben giftige stekels, net als hun kleinere aanverwanten. En de pijlstaartroggen hebben als bijnaam: "make grown men cry": als je erdoor gestoken wordt, is je vakantie voorbij. De gids wees ons op grote ronde kuilen in het zand van de

oever. Blijkbaar zijn dat de plekken waar de roggen in de donkere uren komen liggen als ze op het ondiepe gaan jagen. We zagen er echter ook een paar overdag liggen toen we gingen waden. Ik had geen waaschoenen bij en liep dus op mijn blote voetjes rond, en ik kan je verzekeren dat ik dat volgende keer anders ga doen! Door met je voeten telkens door het zand te woelen voor je een stap zet, kan je ze echter wel wegjagen, en dat heb ik dus de hele week lang lopen doen. Er zwemmen maar een handvol planteneters rond in de rivier: capibara's, sabalo's en daarnaast ook een vissoort die ze hier "la vieja del río" noemen, de oude vrouw van de rivier, maar die in Vlaanderen als "ruitenkuisers" en in Nederland als "algeneters" verkocht worden in aquariumspeciaalzaken. Er kwam er eens een voorbijdrijven die van een losgeslagen plant aan het knabbelen was. Ik probeerde haar in haar nek te pakken, maar dat lukte net niet.

Deze grote Surubi-meerval zorgde voor flink wat spektakel aan de 50-grams spinhengel van de auteur...

OBSTAKELVISSEN

Maar goed, we gaan vissen. Een van de charmes van deze vissoort, is dat je hem op zoveel verschillende manieren kunt belagen, afhankelijk van de stek en de omstandigheden. Ten eerste kan je met dood of levend aas vissen, statisch of al trollend. Dat hebben Joris en ik niet gedaan, maar het kan duidelijk wel heel efficiënt zijn, want het gros van de lokale vissers hield zich ermee bezig. Ten tweede kan je de obstakels in de rivier gericht aangooien. Dat is best een bijzondere techniek moet ik zeggen: de kapitein legt de boot stroomopwaarts van een boomstronk stil zodat de opstappers er zo een plug voor kunnen gooien, zo dicht mogelijk. Als je iets te ver stroomop hebt gegooid, kan je de drijvende plug even door de stroming mee laten voeren, tot hij er echt centimeters voor ligt.

De truuk bestaat er dus uit dat je moet leren inschatten hoe lang je je plug kunt laten drijven zonder dat je vastloopt. Dan begin je te draaien en als er een dorado ligt, knalt hij er meestal onmiddellijk op. Gebeurt er niets, dan ga je naar de volgende boom. De rivier ligt er op sommige plekken vol van: het zijn bomen die door de stroming werden meegevoerd en nu ergens vast zijn komen te zitten midden in de rivier, tussen de rotsen of in de klei. Dorado's liggen in de luwte erachter te wachten op lekkere prooien die voorbij komen drijven. Grappig

Joris met een dorado die hij van bij het obstakel op de achtergrond wist weg te trekken.

detail: dit truukje werkt alleen maar bij takken die niet de hele tijd trillen door de stroming; blijkbaar vinden dorado's dat getril maar niks. Als je vastloopt met je plug, kan je dan ook maar beter niet meteen gaan schudden met je hengel want daarvoor komt de tak in beweging. Beter wacht je tot je maat zijn worp heeft afgewerkt. Een variant op deze techniek bestaat eruit dat je vanuit een driftende boot interessant ogende plekjes op de oever uitwerpt: inhammen, punten, riet, struiken. Deze techniek lijkt nog het meeste op jerkbaitvissen op snoek langs bedden fonteinkruid... Voor deze beide manieren van obstakelvissen hebben de Argentijnen speciale pluggen

ontwikkeld, die in verschillende duikdieptes bestaan. Voor de meeste stekken visten we met een nummer 1 (ik gok dat die een metertje diep gaat), voor de wat diepere kanten een nummer 2. Een paar mensen van onze groep probeerde ook andere pluggen, zoals een Rapala Jointed 13 – en ook die leverden de nodige vissen op. Hier valt beslist nog veel te experimenteren!

Deze prachtige, op een van de zandbanken gevangen vis maakte vader en zoon even heel erg blij...

Kunstaas dat vlak tegen de takken werd gepresenteerd, leverde vaak vis op.

WADEN

We gingen echter ook vaak wadend vissen. Dat deden we zowel op de grote rivier zelf als in het labrynt van de delta. Op de grote rivier zochten we de zandbanken op. Met ondiep lopend, heftig uitslaand kunstaas maakten we lange worpen, op zoek naar dorado's. Dat ze in de buurt waren, was aan de waterspiegel te zien. Grote, olieachtige vlekken op het water worden namelijk veroorzaakt door de lichaamssappen van de olierijke prooivissen die de dorado's te grazen hebben genomen. Soms kon je ze ook horen en zien jagen, en dan was het zaak om je kunstaas – in mijn geval Salmo Sliders van 10 cm – er zo snel mogelijk bij te krijgen. Het is verstandig om met twee te gooien in de richting van een jachtplek, want dorado's zwemmen vaak in groepjes van 3 tot 4 rond. Tijdens de dril gebeurde het ook een paar keer dat er een dorado meezwom met zijn gehaakte medebendelid. Als je dan je kunstaas snel wist te presenteren, resulteerde dat soms in een double hook-up. Die volgende vissen leken wel blind van razernij. De gids vergeleek dorado's met varkens: als ze eenmaal aan het vreten zijn, dan vergeten ze de hele wereld rond zich meteen.

Vissen in de delta vond ik het allermooiste om te doen. Soms voeren we wel een uur lang door een wirwar van kreken en zijrivieren, tussen kaaimannen, capibara's, gieren, ijsvogels en karakara's, om dan ten slotte ergens in dat extreem uitgestrekte moerasgebied aan land te gaan en ondiepe, snelstromende stukken uit te vissen met de vlieg-

Karakara's hebben een zeer stevige bek waarmee ze grote slakkenhuizen kapot pikken.

Vliegvissers vingen op sommige plekken in de delta echt de ene dorado na de andere.

genhengel of de lichte spinlat. Je zag er geen mens, op wat gauchó's te paard na dan. Het gemiddelde formaat van de vis was kleiner dan op de hoofdrijver, maar de aantallen die je in de delta kon vangen waren ongekend. In twee dagen wist ik zelf bijvoorbeeld meer dan 100 dorado's te landen, allemaal op de vlieg! Niet al te grote streamertjes in donkere kleuren, met een paar sprietjes rood of geel, leverden het meeste op. Snel binnenstrippen, dwars op de stroom, werkte verbluffend goed, maar ook gewoon mee laten drijven ("dead drifting") bleek efficiënt. Ik viste zelf met een aftma 7 en die was perfect. De grootste vis die ons groepje in de delta wist te vangen, woog een kilogram of 4. De gemiddelde vis zal echter ergens tussen de 1 en de 2 kilogram hebben geschommeld gok ik...

WAAROM

Waarom zou je helemaal naar het andere eind van de planeet afreizen om er te gaan vissen? Dat is

een vraag die best veel niet-vissers, maar ook vissers, mij regelmatig stellen. In het geval van de Golden Dorado weet ik het wel: omdat het met stip de bruuftste, ruigste, stoerste en mooiste zoetwatervis is die ik ooit heb gevangen, en dat in een omgeving waar ik erg van houd: een eindeloos lijkend en ongerept krekengebied waar je alle lawaai en haast van de moderne wereld achter je kunt laten... Voeg daar de vriendelijke gidsen en – niet te vergeten – het bizar lekkere eten aan toe, en je weet dat ik hier ooit weer terugkom... Wil je dit ook een keer meemaken? Neem dan een kijkje op de website van visreis.nl! ■

Op en top genieten aan boord van ms Dorado Fever...